

"Regent het buiten?" vroeg Emma terwijl ze naar het keukenraam keek.

"Nee, dat is rijp," antwoordde Marieke. "Typisch decemberweer."

Sophie rekte zich uit. "Ik ga nog even terug naar bed. Vakantie is vakantie."

"Ik ook," zei Emma. "Roep me maar als er eten is."

Binnen enkele ogenblikken waren haar twee dochters weer verdwenen, alleen Roos bleef aan de keukentafel zitten, haar laptop nog open voor zich.

"Dank je wel, mam," zei ze zacht. "Ik weet dat je het druk hebt en dat geld soms best lastig is..."

"Druk?" Marieke ging naast haar dochter zitten. "Schat, dit zijn juist de momenten waarvoor ik leef. Straks studeer jij misschien ook ergens en ben je uit huis. Dan heb ik alleen Emma nog om mee naar musea te gaan."

"En je hebt Amber ook nog."

"Dat is anders." Marieke streek haar dochter liefdevol door het haar. "Jullie blijven altijd mijn dochters. Bovendien ben ik zelf ook benieuwd naar die tentoonstelling. Wie weet steek ik er nog iets van op."

Roos grinnikte. "Volgens mij ga je meer voor de lunch op de Parade dan voor de mummies."

"Misschien een klein beetje," zei Marieke met een knipoog. "Maar vertel dat vooral niet aan je zussen."

Op dat moment ging haar telefoon. Marieke keek naar het scherm en glimlachte. "Amber."

"Dat was snel," zei Roos.

Marieke nam op. "Amber! Heb je mijn bericht al gehoord?"

"Nee," antwoordde Amber. "Ik zag alleen dat je had gebeld. Wat is er?"

"We gaan op 2 januari naar de nieuwe Egypte-tentoonstelling in het museum. Alle meiden gaan mee en ik vroeg me af of jij misschien ook zin hebt. Dan maken we er een gezellig dagje van."

Aan de andere kant van de lijn viel een korte stilte. "Egypte? Interessant. Wanneer precies?"

"Op 2 januari, 's middags. Daarna gaan we met z'n allen laat lunchen op de Parade."

"Klinkt goed. Ik ben er graag bij. Hoe laat spreken we af?"

Marieke keek naar Roos, die enthousiast zat mee te knikken. "Zullen we om twee uur afspreken bij de ingang van het museum?"

"Perfect. Ik kijk ernaar uit. Het is alweer een tijd geleden dat ik een museum heb bezocht."

"Mooi, dan zie ik je daar."

Marieke verbrak de verbinding en legde haar telefoon op tafel. "Amber gaat mee."

"Yes!" Roos klapte haar laptop dicht. "Nu kan ik tenminste zeggen dat ik écht onderzoek heb gedaan voor mijn werkstuk."

Marieke lachte. "Dat noem ik slim gebruikmaken van je mogelijkheden."

Buiten brak de zon eindelijk door en begon de rijp langzaam van het gras te verdwijnen, het leek een perfecte winterdag om plannen te maken en te genieten van de tijd met haar dochters.

Ze kon niet vermoeden dat 2 januari 2021 de dag zou worden waarop haar leven voorgoed zou veranderen.

Herinnering aan de gevallen vrienden

23 december 2020, 16.00 uur

Pastorie Sint-Janskathedraal, 's-Hertogenbosch

Thomas van der Berg bekeek zichzelf in de spiegel van de kleine badkamer van de pastorie. Hij streek met zijn hand door zijn donkerbruine haar en glimlachte flauwtjes. Zevenendertig jaar, waar was de tijd gebleven? Het leek nog maar gisteren dat hij als jonge seminarist droomde van een leven waarin hij zielen zou redden. Na zijn confrontatie met Azriël, uit 'De gevallen engel', had hij echter beseft dat het redden van zielen soms veel letterlijker was dan hij zich ooit had kunnen voorstellen.

De geur van verse koffie en appeltaart, die mevrouw Hendriks die ochtend had gebakken, hing door de pastorie, terwijl buiten de klokken van de Sint-Jan vier uur sloegen. Over een halfuur zouden zijn vrienden arri-

veren om zijn verjaardag te vieren, dezelfde vrienden met wie hij een hel had doorstaan en die, ondanks alles, sterker uit die strijd waren gekomen.

De deurbel ging.

Thomas liep de trap af en opende de voordeur. Op de stoep stonden Peter Kortweg, zijn vrouw Linda en hun twee kinderen, Sanne van acht en Bram van vijf.

"Gefeliciteerd, ouwe!" riep Peter terwijl hij Thomas stevig omhelsde. "Zevenendertig jaar wijsheid."

"Sommigen zouden zeggen dat ik er alleen maar dommer op ben geworden," antwoordde Thomas lachend, waarna hij Linda met drie zonen begroette.

"Meneer pastoor!" riep Sanne enthousiast. Ze sprong tegen hem op. "Mama heeft gezegd dat u vandaag jarig bent!"

"Dat klopt helemaal," zei Thomas terwijl hij haar optilde. "Hebben jullie de kerststal in de kathedraal al gezien?"

"Nee!" riepen Sanne en Bram tegelijk.

Peter glimlachte. "Alleen vanaf de foto's op de website. Indrukwekkend zoals ieder jaar. Hoeveel bezoekers verwachten jullie eigenlijk?"

"Vorig jaar waren het er bijna vierentachtigduizend," antwoordde Thomas terwijl hij hen voorging naar binnen. "Dit jaar waarschijnlijk nog meer. Vrijwilligers hebben er ruim een maand aan gewerkt, elk onderdeel is met de hand gemaakt en opgebouwd."

"Een maand?" Linda schudde bewonderend haar hoofd. "Wat een enorm werk."

Thomas knikte. "Het hoort bij de traditie. Bovendien trekt het mensen naar de kerk die hier anders nooit binnen zouden stappen. Soms gebeuren de mooiste ontmoetingen juist in december."

Bram trok voorzichtig aan Thomas' priesterboord. "Mogen wij ook gaan kijken?"

"Natuurlijk," antwoordde Thomas glimlachend. "Straks lopen we met z'n allen even naar de kathedraal. Dan kunnen jullie de kerststal van dichtbij bewonderen."

Opnieuw ging de deurbel.